

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi I. F. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 22 grudnia 2008 r., sygn. akt VI ACz (...), wydanego w sprawie z powództwa I. F.

przeciwko Skarbowi Państwa – Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2010 r.,

odrzuca skargę i zasądza od I. F. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

Uzasadnienie

Wniesiona przez powoda I. F. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 22 grudnia 2008 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Dlatego też wśród niezbędnych wymagań konstrukcyjnych skargi znajduje się uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydania orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego powinno ono polegać na wskazaniu rodzaju i rozmiaru szkody i obejmować wywód dotyczący czasu jej powstania oraz określać związek przyczynowy z wydaniem

orzeczenia niezgodnego z prawem. W niniejszej sprawie skarżący podał jedynie, iż na skutek oddalenia jego zażalenia utracił on „możliwość merytorycznego rozstrzygnięcia jego apelacji od wyroku Sądu Okręgowego”.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Należy podkreślić, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (Zob. J. Gudowski w: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza - Postępowanie rozpoznawcze, Część druga – Postępowanie zabezpieczające, wyd. 2, tom 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2007, s. 327). Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Niniejsza skarga nie wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Ponadto stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. jednym z wymogów prawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest powołanie podstaw skargi i ich uzasadnienie. Niniejsza skarga nie wypełnia powyższego obowiązku.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, na wniosek Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, Sąd

Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.